

MINDEN KUTYÁNAK KÜLDETÉSE VAN

EGY
KUTYA
négy élete

MÁR A MOZIKBAN!

fine
selection

W. BRUCE CAMERON

W . B R U C E C A M E R O N

**EGY
KUTYA
négy élete**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

CATHRYNNAK
Mindenért – ő a mindenem

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Rendkívül sok embernek kell köszönetet mondanom azért, hogy a maguk sajátos eszközeivel segítettek eljutnom idáig. Nem is tudom, kivel kezdjem a felsorolást, de ennél sokkal nagyobb fejtörést okoz az, hogy hol fejezzem be a névsort. Éppen ezért, még itt, a könyv legelején szeretném leszögezni, hogy sem íróként, sem emberi lényként nem ért véget a fejlődésem, és ebben a pillanatban sem vagyok más, csupán az eddig tanult és átélt dolgok összessége. Mindent, de tényleg mindent azoknak az embereknek köszönhetek, akik tanítottak, segítettek és támogattak.

Mindenképpen el kell mondanom, hogy milyen írásokra támaszkodtam, amikor megpróbáltam feltérképezni, hogyan is gondolkoznak a kutyák. Óriási segítséget jelentett Desmond Morris könyve, a *Kutyavilág – A kutya testbeszéde* és Merrill Markoe műve, a *What the Dogs Have Taught Me (Mit tanultam a kutyáktól)*. Sokat tanultam Elizabeth Marshall Thomastól, *A kutya lelki élete* szerzőjétől, valamint az Amerikai Mentőkutyák Szervezetének kiadványából, a *Search and Rescue Dogs*ból (*Kereső- és mentőkutyák*). Óriási hasznomra voltak Cesar Millan, James Herriot, dr. Marty Becker és Gina Spadafori munkái.

Semmire sem mentem volna a családom, mindenekelőtt a szüleim támogatása nélkül. Ők mindig is hittek abban, hogy tudok írni,

és nem törődtek azzal, hogy évtizedeken keresztül olyan sok helyről kaptam elutasítást.

Sokat köszönhetek az ügynököm, a Trident Mediánál dolgozó Scott Miller belém vetett bizalmának is; soha, egy pillanatig sem mondott le sem rólam, sem erről a könyvről.

Scott erőfeszítéseinek hála, eljutottam a Tor/Forge kiadóhoz és a szerkesztőmhöz, Kristin Sevickhez. Az *Egy kutya négy életé*be vetett hite, valamint éleslátása és lenyűgöző szaktudása sokat javított és emelt a regényen. Óriási élmény volt vele és a Tor/Forge kiadó munkatársaival dolgozni.

Miközben ezeket a szavakat papírra vetem, a kész könyv lapjai még nem bukkantak elő a nyomdagépből, de máris rengetegen dolgoznak azon, hogy elősegítsék a sikerét. Sheryl Johnston nemcsak nagyszerű publicista, de a volán mögött az országutak valódi réme. Lisa Nash arra használta elképesztően széles ismeretségi körét, hogy bebizonyítsa, a könyv megfelelő hangon szól az olvasóhoz. Buzz Yancey mindent megtett azért, hogy a világ felfigyeljen a regényemre. Hillary Carlip nagy fába vágta a fejszéjét. Teljesen átalakította a wbrucecameron.com honlapot, és a semmiből létrehozta az adogspurpose.com oldalát. Remekművet alkotott. Amy Cameron hosszú évek tanári tapasztalatára támaszkodva olyan segédanyagot készített, amely az *Egy kutya négy életé*t a Nemzeti Újságírószövetség iskoláiban is felhasználhatóvá teszi. Geoffery Jennings, a párját ritkítóan sikeres könyvkereskedő elolvasta, és jónak találta a kézirat korai változatát. Lisa Zupannak pedig azért tartozom hálával, mert mindent megért.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani azoknak a szerkesztőknek, akik megjelentetik rovatomat a magazinjaikban, annak ellenére, hogy ilyen komoly gondban van a kiadóipar. Külön hálával

tartozom a *The Denver Post*nak, mert felkarolt, miután oly szomorú véget ért a *Rocky Mountain News*. Köszönöm Antony Zurchernek, hogy hosszú éveken keresztül olyan remekül szerkesztette a rovatomat.

Köszönettel tartozom Brad Rosenfeldnek és Paul Weitzmannak, a *Preferred Artists* munkatársainak, hogy engem „preferáltak”, és Lauren Lloydnak, amiért mindent olyan jól menedzselte.

Köszönet Steve Youngernek és Hayes Michaelnek a rengeteg jogi munkáért. Persze még mindig úgy vélem, jobban járnánk, ha háborodottnak tettetnék magunkat.

Köszönöm Bob Bridgesnek, hogy önként és dalolva javítja ki a rovataim elütéseit és helyesírási hibáit. Bárcsak megengedhetném magamnak, hogy százszor annyit fizessek ezért, mint amennyit most kapsz!

Hálával tartozom Claire LaZebniknek, aki vette magának a fáradságot, hogy az írásról meséljen nekem.

Köszönet Tom Rookernek azért, amit csinál, bár hogy az micso-da, arról halványlila gőzöm sincs.

Hálás köszönet Big Alnak és Evie-nek, amiért elősegítették „génuszi” pályafutásomat. Ted, Maria, Jakob, Maya és Ethan, köszönöm, hogy megcsodáltátok a nadrágjaimat!

Köszönettel tartozom a Nemzeti Újságírószövetség valamennyi tagjának, amiért mindent megtesznek azért, hogy fel ne kerüljünk a kihalóban lévő állatfajok listájára.

Georgia Lee Cameronnak azért vagyok hálás, mert bevezetett a mentőkutyák világába.

Köszönet Bill Belshának azért, amit a fejemmel művelt.

Jennifer Altebefnek azt köszönöm, hogy ott volt, amikor szükségem volt rá.

Hálás köszönetem Alberto Alejandrónak, amiért szinte egy szál maga világhírű író t csinált belőlem.

Kurt Hamiltonnak meg kell köszönnöm, hogy rávett: ellenőrizzem, nehogy komolyabb gond legyen a vízvezeték csöveivel.

Köszönet Julie Cyphernek, mert kölcsönadott nekem mindent, amire csak szükségem volt.

Marcia Wallace-nak azt köszönöm, hogy ő a kedvenc akciófigurám.

Köszönet Norma Velának a józan paraszti eszéért.

Molly, köszönöm, hogy felvettél a kocsidba, Sierrának pedig azt, hogy megengedte! Köszönet Melissa Lawsonnak az utolsó változat elkészítéséért.

Betsy, Richard, Colin és Sharon: nektek azért vagyok hálás, mert mindenütt ott voltatok, és próbáltatok megtanítani rumbáznai.

Legelőször Cathryn Michonnak meséltem ezt a történetet. Köszönöm neked Cathryn, amiért arra biztattál, hogy habozás nélkül írjam meg az *Egy kutya négy életét*, meg persze köszönök minden mást is.

Most már nagyon is értem, hogy sok díjazott miért hálálkodik még akkor is, amikor felharsan az Oscar-díj átadásán a zene. Végtelenül hosszú azok listája, akiknek köszönetet kellene mondanom. Éppen ezért, most abba is hagyom a hálálkodást. A végén csupán egy dolgot szeretnék mondani: fejet hajtok azok előtt az önfeláldozóan és fáradhatatlanul dolgozó férfiak és nők előtt, akik az állatmenhelyeken segítenek abban, hogy az elveszett, elhagyott, megkínzott állatok szerető családoknál találjanak boldog, új otthonra. Valamennyien angyalok!

Első fejezet

EGY SZÉP NAP RÁJÖTTEM, hogy a körülöttem izgő-mozgó, meleg, vinnyogó, bűdös kis jószágok bizony nem mások, mint a testvéreim. A felismerés igen nagy csalódást okozott.

Bár a szemem még csak arra volt képes, hogy ideális fény mellett megkülönböztesse egymástól az elmosódott alakzatokat, azt azért már jól tudtam, hogy az a hatalmas és gyönyörű, hosszú, csodálatos nyelvű alak nem más, mint az anyám. Arra is rájöttem, hogy a bőrömet érő hideg levegő azt jelenti, elment valahová. Amikor viszont a melegség visszatért, akkor elérkezett az evés ideje. Gyakran csak úgy sikerült helyet találnom az emlőjén, hogy félre kellett löknöm az utamból azt a valamit, amiről most már tudom, hogy az egyik testvérem pofija, de hát hozzá akartam jutni az engem megillető táplálékhoz! Ez meglehetősen felzaklatott. Nem igazán tudtam rájönni arra, hogy mégis mi a célja a testvéreim létezésének. Amikor anyám megnyalta a hasamat, hogy rábírjon a farkam alatti folyadékugár kiengedésére, felpillantottam rá, és némán esdekeltem:

szabaduljon már meg az összes többi kölyöktől! Csak engem tartson meg! Azt akartam, hogy teljesen és kizárólag az enyém legyen.

Lassacskán azonban a többi kutya is kezdett alakot öltetni. Vonaodva ugyan, de elfogadtam jelenlétüket az alomban. Az orrom azt is elárulta, hogy egy lánytestvérem és két fivérem van. Hugi a fivéreimnél valamivel kevésbé lelkesedett azért, hogy birkózzunk. Az egyik fiúnak meg a FÜRGE nevet adtam. Ő ugyanis képes volt mindig, minden körülmények között lehangyni. Harmadik testvéremet magamban Mohónak neveztem el. Állandóan vinnyogott, ha Anyánk elment valahová, és valami egészen elképesztő elszántsággal szívta az emlőjét, mintha soha nem kapna elegendő ételt. Mohó jóval többet aludt, mint mi. Éppen ezért a testvéreimmel gyakran ráugrottunk, és megrágcsáltuk a pofáját.

Parányi barlangunk egy fa fekete gyökerei alatt rejtőzött. A nap-pali forróság ellenére itt hűvös és sötét volt. Első alkalommal, amikor kitotyogtam a napfénybe, Hugi és FÜRGE is elkísért. FÜRGE természetesen addig tolakodott, amíg ő nem került az élre.

Négyünk közül csupán neki virított fehér folt a pofáján. Ahogy ott pöffszkedett legelöl, ez a világos szőrcomó valósággal csillogott a napfényben.

Igazi különlegesség vagyok! Mintha FÜRGE vakító, csillag alakú foltja erről akarná meggyőzni a világot. A bundája többi része ugyanolyan foltos, jellegtelen barnásfekete, mint az enyém. Mohó lényegesen világosabb volt nálunk, Hugi pedig anyánktól örökölte nyomott kis orrát és csapott homlokát. Mindezek ellenére többé-kevésbé hasonlítottunk, hiába hengegett FÜRGE a különlegességével.

A fánk egy patak partja fölé magasodott. Jól szórakoztam, amikor FÜRGE, kétségbeesetten kapálózva, legurult a vízpartra. Igaz, utána Hugi meg én sem bizonyultunk sokkal elegánsabbnak, amikor

próbáltunk ugyanoda lejutni. A csúszós kövek és a keskeny, csobogó ér illatok csodálatos tárházát kínálta. A patak nedves ösvényét egészen egy nyirkos, hűvös barlangig követtük. A víz jó darabon egy föld alatti betoncsőben folyt. Ösztönösen éreztem, hogy ez a hely kiválóan alkalmas arra, hogy elbújjunk a veszély elől. Anyánk azonban cseppet sem lelkesedett, amikor kiderült, hogy mire bukantunk. Minden különösebb hercehurca nélkül visszacipelt minket a rejtkehelyünkre, amint kiderült, hogy a lábunk még túl gyenge ahhoz, hogy felkapaszkodjunk a meredek patakparton.

Megtanultuk a leckét, azt, hogy saját erőnkől képtelenek vagyunk visszatérni a rejtkehelyünkre. Persze, amint Anyánk hátat fordított nekünk, azonnal újra elkalandoztunk a patakhoz. Ezúttal Mohó is elkísért minket. Ahogy bemászott a csőbe, eldobta magát a hűvös iszapban, és azonnal elaludt.

A környék felderítése nagyon is helyénvalónak tűnt. Új, ehető dolgokra volt szükségünk. Anyánk kezdte elveszíteni a türelmét, sokszor már akkor felállt, amikor még be sem fejeztük az evést. Ezért egyértelműen a többieket tettem felelőssé. Ha Mohó nem annyira nyughatatlan, ha Fürge nem olyan tovakodó, ha Hugi nem izeg-mozog egyfolytában, akkor Anyánk – ebben biztos voltam – nyugodtan megvárja, hogy mindannyian teletöltsük a pocakunkat. Talán bizony nem vettem rá minden alkalommal, hogy lefeküdjön? Általában elég volt egyetlen hangos nyüszítés, amikor megpróbáltam felérni hozzá a magasba, miközben ott állt fölöttünk.

Anyánk gyakran jóval tovább nyalogatta Mohót a többieknél, miközben én valósággal remegtem az igazságtalanság miatt.

Ekkorra már Fürge és Hugi is jóval nagyobbra nőtt nálam. A testem ugyanakkora volt, mint az övék, de a lábam kurtább maradt. Négyünk közül Mohó maradt a legkisebb. Rendkívül idegesített,

hogy FÜRGE és HUGI állandóan otthagyt minket, hogy egymással játszanak. Úgy tettek, mintha én meg MOHÓ valamiért összetartoznánk a farka természetes rangsorában.

Mivel FÜRGE és HUGI csak egymással foglalkozott, és nem törődtek a család többi tagjával, büntetésből megfosztottam őket a társaságotól, és egyedül indultam a betoncső belsejébe, felfedezőútra. Egy nap éppen valamilyen észveszejtő, rohadó halott dolgot szaglásztam, amikor az orrom előtt egy parányi állatka valósággal bele-robbant a levegőbe... egy béka!

Lelkesen előrevettem magam. Próbáltam rátaposni a tappancsommal, a béka azonban arrébb ugrott. Félt tőlem, pedig én csak játszani szerettem volna vele. Valószínűleg meg sem ettem volna.

FÜRGE és HUGI megérezte az izgalmamat, és árkon-bokron át rohantak a csőbe. Jól fellöktek, ahogy csúszkálva igyekeztek megállni a síkos talajon. A béka tovább ugrált, FÜRGE meg utánavetette magát. A fejemet használta ugródeszkának! Ráviczorogtam, de nem is törődött velem.

HUGI és FÜRGE is majd kiugrott a bőréből, hogy elkapja azt a békát, akinek viszont sikerült fejest ugrania a vízbe, és gyors, néma rúgásokkal azonnal úszni kezdett. HUGI beledugta a pofáját a tavacskába. Hatalmasat prüszkölt, mi is csuromvizesek lettünk. FÜRGE a testvérünk hátára ugrott, és már el is felejtkeztek a békáról... az én kis békámról!

Szomorúan hátat fordítottam nekik. Nagyon úgy fest, hogy a családban mindenki szellemi fogyatékos.

A következő napok során gyakran gondoltam a békára. Többnyire akkor, amikor már majdnem elaludtam. Egyre csak azon járt az eszem, hogy milyen íze lehet?

Mind gyakrabban fordult elő, hogy Anyánk halkán morogni kezdett, amikor odarohantunk enni hozzá. Egy napon aztán figyelmeztetően összecapta a fogait, amikor mohón, egy hullámban próbáltuk lerohanni. Kétségbe ejtett, hogy a testvéreim mindent elrontottak. Ekkor azonban FÜRGE hason csúszva odakúszott Anyánkhoz, aki odahajolt hozzá. FÜRGE megnyalta Anyánk száját, és jutalmul újra enni kapott. Odarohantunk, hogy nekünk is jusson. FÜRGE arrébb lökdösött minket, de addigra már én is rájöttem a trükkre. Ha szaglászni kezdek, és megnyalom Anyánk száját, engem is megetet!

Ekkorra már meglehetősen kiismertük a patak medrét. Felfelé is, lefelé is messzire kószáltunk, és az egész környéken szagnyomokat hagytunk. FÜRGEVEL az időnk nagy részét játszadozással, ezzel a rendkívül fontos tevékenységgel töltöttük. Lassacskán kezdtem megérteni, hogy a testvérem számára mindennél fontosabb, hogy a játék végére a földre kerüljek, ő pedig az arcomat és a torkomat harapdálhassa. Hugi sohasem hívta ki FÜRGET. Nem mondhatnám, hogy éppenséggel felderített annak gondolata, hogy ezek itt csak úgy elfogadják a falkánk állítólagos rangsorát. Mohó persze cseppet sem törődött a rangsorban betöltött helyével. Éppen ezért, amikor nagyon magam alatt voltam, jól beleharaptam a fülébe!

Egyik délután álomittasan figyeltem, ahogy Hugi és FÜRGE egy rongydarabot rángat, amikor hirtelen hegyezni kezdtem a fülem. Valamilyen állat közeledett. Nagy és hangos teremtmény. Fel-tá-pá-szkodtam, de mielőtt leszaladhattam volna a patak partjára, hogy kiderítsem, mi is okozza a zajokat, Anyánk már ott is állt mellettünk. Iszonyatos feszültség sugárzott belőle. Meglepődve láttam, hogy a fogaival nyakon csípi Mohót. Hosszú hetek teltek el ugyanis

azóta, hogy bármelyikünket is így cipelte volna. Mindenkit beteretelt a sötét csődarabba. Lekuporodott és lesunyta a fülét. Pontosan értettük az üzenetet. Engedelmeskedtünk. Némán elhátráltunk az alagút bejáratától.

Amikor az ismeretlen lény felbukkant a szemünk előtt, és végigügetett a patak partján, éreztem, hogy Anyánk valósággal remeg a félelemtől. A hatalmas lény két lábon járt. A szájából keserű füst gomolygott, ahogy esetlenül közeledett felénk.

Feszülten, lenyűgözve bámultam. Egyszerűen képtelen voltam rájönni, miért tölt el ilyen mélységes áhítattal a lény. Nem bírtam a feszültséggel. Készen álltam arra, hogy kiszaladjak, és üdvözöljem. Anyánk azonban olyan pillantást vetett rám, hogy azonnal elálltam az ötlettől. Az a valami odakint azon dolgok közé tartozott, amitől félnünk kell. Minden körülmények között kerülnünk kell.

A patak partján, természetesen, egy ember közeledett. Életemben ekkor találkoztam vele először.

Még csak nem is nézett az irányunkba. Felkapaszkodott a vízparton, és eltűnt a szemünk elől. Néhány pillanattal később Anyánk kiosont a napfényre. Feltartott fejjel körülnézett, és megbizonyosodott arról, hogy elmúlt a veszély. Amikor megnyugodott, visszajött hozzánk, és mindenkinek adott egy-egy megnyugtató puszit.

Kirohantam a csőből, hogy magam is körülnézzek. Igencsak elszomorodtam, mert az ember ittlétére csupán a halovány füstszag emlékeztetett.

A következő néhány hét során Anyánk újra meg újra a fejünkbe verte, amit a csőben tanultunk: Kerüljétek el az embert! Félni kell tőle!

Amikor Anyánk legközelebb vadászni ment, már mi is elkísérhettük. Az almunktól távol félénken, óvatosan viselkedett, mi meg

mindenben utánoztuk. Gondosan elkerültük a nyílt tereket. A bokrok tövében osonva közelítettük meg a célt. Ha megláttunk egy embert, az anyánk valósággal megdermedt. Megfeszítette a vállát, és készen állt arra, hogy elszaladjon. Ezekben a feszült pillanatokban nagyon is úgy tűnt, hogy FÜRGE fehér foltja legalább annyira feltűnő, mintha ugatna. Mégsem vett észre minket senki.

Anyánk megtanított minket arra, hogyan szakítsuk fel a házak mögé kirakott csillogó zsákokat. Gyorsan szétszórtuk az ehetetlen papírfoszlányokat, és megkerestük a húsdarabokat, a kenyérhéjat, sőt még sajtot is találtunk! Azonnal felfaltunk mindent, amit csak bírtunk. Elképesztő ízek és mámorító illatok fogadtak. Anyánk idegessége azonban mindannyiunkat megfertőzött, ezért sietve zabáltunk, nem élvezhettük ki az ízeket. Mohó szinte azonnal kihányta az ételt. Ez kifejezetten vicces dolognak tűnt, egészen addig, míg jómagam is azt nem éreztem, hogy vad görcs nyilall a gyomromba.

A második alkalommal már sokkal könnyebben legyűrtem a falatokat.

Mindig is tisztában voltam a többi kutya létezésével, bár személyesen korábban csupán a családom tagjaival találkoztam. Néha, amikor vadászatra indultunk, ránk ugattak a kerítések túloldaláról. Valószínűleg féltékenyek voltak ránk, amiért mi szabadon kószálhatunk, míg ők raboskodnak. Anyánk természetesen soha nem engedte volna meg, hogy odamenjünk ezekhez az idegenekhez. FÜRGE hátán többnyire kicsit felállt a szőr. Mintha csak megsértődött volna azért, amiért bárkinek is van pofája ahhoz, hogy fenyegetéseket hörögjön felénk, miközben FÜRGE felemeli a hátsó lábát, és megöntözi az acsarkodók portája előtti fákat.

Néha, bizony, még kocsiban utazó kutyát is láttam! Amikor először történt, valósággal megdermedtem a csodálkozástól, látva az

ablakon kilógó fejét és a szélben lebegő nyelvét. Jókedvűen rám vakkantott, amikor észrevett, ám én túlságosan is megdöbbsentem ahhoz, hogy bármit is tegyek. Csupán az orromat emeltem fel, hogy hitetlenkedve beleszimatoljak a levegőbe.

Anyánk a személyautókat és a teherautókat is igyekezett jó megszire elkerülni. Jómagam képtelen voltam felfogni, hogy a csudába lehetnének ezek veszélyesek, ha néha kutyák is utaznak bennük. Egy hatalmas, hangos teherautó rendszeresen körbejárt a környékünkön. Elvitte azokat az elemózsiás zsákokat, amit az emberek kiraktak nekünk. Olyankor egy-két napig alig akadt ennivaló. Nagyon nem szerettem ezt a teherautót, meg azokat az irigy embereket, akik leszökkentek a végéről, hogy maguknak kaparintsák meg a sok finom falatot. Ellenszenvesnek találtam őket annak ellenére, hogy belőlük és a teherautóból is csodálatos illat áradt.

Játékra már kevesebb időnk jutott most, hogy mi is vadásztunk. Anyánk vicsorogni kezdett, amikor Mohó élelem reményében igyekezett megnyalni a száját. Mindannyian megértettük az üzenetet. Sokat jártunk odakint. Rejtőzködve, kétségbeesve kerestünk ennivalót. Fáradtnak és gyengének éreztem magam. Már akkor sem próbáltam szembeszállni Fürgével, ha a hátamra fektette a fejét, és fel akart lökni a mellkasával. Mit érdekel? Legyen ő a főnök, ha annyira akarja! Ekkor már nagyon is tisztában voltam azzal, hogy tömzsi lábam sokkal alkalmasabb arra a rejtőzködő futásra, amire az anyánk mindannyiunkat megtanított. Ha Fürge azt hiszi, előbbre juthat az életben, csak mert a magasságát kihasználva fel tud lökni, hát csak saját magából csinál bolondot! Hiába akar basáskodni, ebben a falkában Anyánk a főnök!

A fa alatti üregben már alig jutott hely mindannyiunk számára. Anyánk egyre hosszabb ideig maradt távol. Valami nagyon is azt

súgta, hogy már nincs messze a nap, amikor nem jön többé vissza hozzánk. Akkortól már csak magunkra számíthatunk. FÜRGE per-sze megpróbál majd félrelökni az útjából, hogy megszerezze a nekem járó részt is. Anyánk pedig nem lesz ott, hogy gondoskodjon rólam.

Felmerült bennem a gondolat, hogy milyen volna itt hagyni az almot.

Az a nap, amikor minden megváltozott, úgy kezdődött, hogy Mohó betántorgott a csőbe, és egyszerűen csak lefeküdt, ahelyett, hogy vadászni ment volna. Hörögve kapkodott levegő után, a nyelve meg kilógott a szájából. Anyánk az orra hegyével bökdöste Mohót, mielőtt elindult volna. Amikor megszaglásztam a testvéremet, annak szeme csukva maradt.

A betoncső fölött keresztben egy út vezetett. Ezen az úton egyszer találtunk egy jókora döglött madarat. Mindannyian belemartunk, de aztán FÜRGE felkapta, és elrohant vele. Bár nagy volt a veszélye annak, hogy meglátnak, mégis sokat mászkáltunk ki erre az útra, mert azt reméltük, hogy találunk még ilyen madarat. Akkor is pont ezt tettük, amikor Anyánk hirtelen megriadt, és felkapta a fejét. Mindannyian egyszerre hallottuk meg a közeledő teherautó zúgását.

Nem akármilyen jármű jött felénk: jól ismertük ezt a teherautót, ezeket a zajokat. Az elmúlt néhány nap során több alkalommal is végighajtott az utunkon. Lassan, szinte már fenyegetően haladt, mintha csak vadászna ránk.

Anyánk azonnal rohanni kezdett a cső bejárata felé. Mindannyian követtük, ám ekkor valamilyen megmagyarázhatatlan okból megtorpantam, és visszanéztem az iszonyatos gépezetre. Csúpan néhány másodpercig tartott, aztán Anyánk nyomába eredve én is eltűntem az alagút biztonságos mélyén.

Azonban ez a néhány pillanat is elég volt ahhoz, hogy egyszeriben minden megváltozzon. A kocsis utasai ugyanis észrevettek. A teherautó halk morajjal, rázkódva megállt. Közvetlenül a fejünk fölött a motor felhördült, majd elhallgatott. Ekkor meghallottuk a kavicstapós bakancsok hangját.

Anyánk halkan vinnyogni kezdett.

Amikor a cső mindkét végén emberi arcok jelentek meg, Anyánk valósággal a földre lapult. Az egész teste megfeszült. Az emberek ránk villantották a fogukat. Úgy tűnt, hogy nem fenyegetésnek szánják. Barna arcukat ugyanolyan fekete haj keretezte, mint a szemöldökük és a szemük.

– Szia, kutyus! – suttogetta az egyikőjük. Nem tudtam, hogy mit jelentenek ezek a szavak, de az ember üdvözlése ugyanolyan ismerősnek tűnt, mint a szél süvítése. Mintha egész életem során ezt hallgattam volna.

Mindkét férfi egy-egy rudat tartott a kezében. Most már láttam, hogy a rudak végére hurkot erősítettek. Ezek komoly fenyegetést sugalltak. Éreztem, hogy Anyánkon erőt vesz a páni félelem. Karmai belemélyedtek a sárba, fejét leszegve előrevetődött, és futni kezdett. Megpróbált átrohanni az egyik férfi lábai között. A rúd lecsapott. Valami csattant, és utána anyám ott vergődött és rángatózott, miközben a férfi kivonszolta a fényre.

Hugi és én megrettenve hátrálni kezdtünk. FÜRGE felmordult, a tarkóján felállt a szőr. Szinte egyszerre jöttünk rá, hogy a hátunk mögött ugyan még mindig elállják az utat, de elöl most senki sem zárja el a menekülési útvonalat. Rohanni kezdtünk.

– Elindultak kifelé! – rikkantott az ember a hátunk mögött.

Valósággal kirobbantunk a patak medrébe, de ott aztán rádöbbenünk, hogy nem tudjuk, hogyan tovább. Hugi és én FÜRGE mögött

maradtunk. Hát nem ő akar mindig főnök lenni? Na most akkor mutassa meg, mire megy ebben a helyzetben!

Anyánknak nyomát sem láttuk. Két férfi állt a patak két partján. Mindkettő rudat tartott a kezében. Fűrge az egyiket kicselezte, ám a másik lecsapott rá. Hugi kihasználta a zűrzavart, és elszökött. Mancsa hangosan loccsant a vízben, ahogy elrohant, miközben én mozdulatlanul álltam, és az utat bámultam.

Fölöttünk egy hosszú, ősz hajú asszony állt. Ráncos arcából kedvesség sugárzott.

– Ne félj, kutyus, nincsen semmi baj! Nem lesz semmi baj! Gyere ide, kutyus! – szólított meg.

Nem futottam el, de nem is mozdultam. Hagytam, hogy a rúd végére erősített hurok az arcomat súrolva a nyakamra szoruljon. Lassan felhúztak velem a vízpartra. Az egyik férfi megragadta a szőrt a tarkómon.

– Jó kiskutya, nagyon jó kiskutya – duruzsolta az asszony. – Engedd el!

– De akkor el fog szaladni! – figyelmeztette a férfi.

– Engedd csak el!

Egy szót sem értettem rövid párbeszédükből, ám az már így is derengett, hogy ebben a falkában a nő lehet a főnök, holott idősebb és alacsonyabb is a két férfinál. Segítője vonakodva felmordult, de aztán levette a kötelet a nyakamból. A nő mindkét kezét felém nyújtotta. Érdes tenyeréből virággillat áradt. Megszaglásztam, aztán leengedtem a fejemet. Éreztem, hogy ez az ember törődik velem, és aggódik értem.

Amikor az ujjával végigsimította a hátamat, valósággal megborongtam a gyönyörűségtől. A farkam önkéntelenül mozgásba lendült. Akkor is tovább csóváltam, amikor legnagyobb meglepetésemre

foglyul ejtöm felemelt a levegőbe. Megpróbáltam pusztit nyomni az arcára, mire jókedvűen felnevetett.

Jókedvünk azonban semmivé foszlott, amikor odalépett hozzánk az egyik férfi, kezében Mohó elernyedtestével. Megmutatta a nőnek, aki szomorúan hümmögni kezdett. Mohót felrakták a teherautóra. Anyánk és Fürgé ott ült egy jókora fémládában. Az ember odatartotta a testet az orruk elé. Mohóból a halál, az elmúlás illata áradt a száraz, poros levegőben. Ezt a szagot ugyanúgy felismertem eztán, mint bármi mást.

Mindannyian óvatosan megszagoltuk halott fivéremet, és ekkor megértettem, az emberek azt akarják, hogy megtudjuk, mi történt Mohóval.

Mind a három emberből szomorúság áradt, ahogy némán álltak az úton. Nem tudhatták, hogy Mohó már a születésétől kezdve beteg volt, és azt sem, hogy nem bírt megbirkózni a világgal.

Engem is beraktak a ketrecbe. Anyánk rosszállóan szagolgatta bundámon az asszony illatát. A teherautó motorja feldübörgött, és a jármű elindult. A ketrecen beáradó csodálatos illatkavalkád gyorsan elterelte a figyelmem. Elindultunk. Ó, de hiszen egy teherautóban utazom! Boldogan felvakkantottam. Kitörésemet hallva Fürgé és Anyánk meglepődve kapta fel a fejét. Egyszerűen képtelen voltam visszafogni magam. Egész életemben nem történt velem ilyen izgalmas dolog, pedig, ugye, egyszer már majdnem elkaptam azt a békát is.

Tőlem eltérően, Fürgét valósággal elárasztotta a szomorúság. Csak egy idő múlva értettem meg, mi bántja. Nyoma veszett Huginak, a legkedvesebb játszótársának. A testvérünk ugyanúgy elszakadt tőlünk, mint Mohó.

Alaposabban eltöprengve az élet nagy dolgain, rájöttem, hogy ez a világ összetettebb annál, mint azt sejtettem. Az élet nem csak arról szól, hogy Anyánk és a testvéreim társaságában elrejtőzök az emberek előtt, vadászok, és egy csőben játszadok. Léteznek nagy dolgok, amelyek képesek mindent megváltoztatni. Ezek a nagy dolgok pedig az emberi lényekkel vannak kapcsolatban!

Egy dologban azonban tévedtem. Bár akkor még nem tudhatuk, később, a jövőben újra találkozunk még Hugival.

Második fejezet

BÁRHOVÁ IS TARTOTT VELÜNK A TEHERAUTÓ, nagyon úgy éreztem, jó sok kutyával fogunk találkozni, ha egyszer odaérünk. A ketrecünkben valósággal hömpölygött az ismeretlen négy lábúak szaga. Volt ott minden: vizelet, ürülék, de még vérrel keveredő szőr és nyál is. Anyánk rémülten lekuporodott. Kimeresztett körmökkel próbálta megtartani magát, hogy ne csúszkáljon a döcögő, rángatózó padlón. Fúrge és én viszont a padlóhoz szorítottuk az orrunkat, és fel-alá járkálva ízlelgettük a rengeteg kutya jól elkülöníthető szagát. Fúrge egyszerűen nem bírta ki: meg kellett jelölnie a ketrec négy sarkát. Valahányszor azonban felemelte a lábát, és három lábon egyensúlyozott, a teherautó döcögése miatt azonnal elvágódott. Egy alkalommal Anyánk fejére zuhant. Kapott is büntetésből egy gyors marást. Utálkozó pillantást vetettem a testvéremre. Hogy a csudába nem látja, hogy Anyánk szomorú?

Egy idő múlva meguntam, hogy olyan kutyákat szaglásszak, akik nincsenek is ott, ezért aztán az orrocskámot nekiszorítottam

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a drótrostélynak. Teleszívтам széllel a pofámat. Az élmény arra emlékeztetett, amikor első alkalommal merültem el a legfőbb élelemforrásul szolgáló, mennyei illatú szemetesvödörökben. Ott is sok-ezernyi azonosíthatatlan szag várt rám. Olyan erővel zúdultak az orromra, hogy folyamatosan tüszőgnöm kellett.

Fürge átment a ketrec túloldalára. Lefeküdt, ahelyett, hogy ideállt volna mellém. Persze csakis azért, mert nem neki jutott eszébe ez a remek ötlet. Savanyú képpel méregetett, valahányszor tüszzen tettem egy nagyot. Mintha csak arra akarta volna felhívni a figyelmet, hogy jobban járok, ha a következő prüszkölés előtt tőle kérek engedélyt. Valahányszor azonban találkozott a tekintetünk, én jelentőségteljesen Anyánk felé biccentettem, akit ugyan megrettentett ez a váratlan élmény, ám szerény véleményem szerint, még mindig családunk vezetőjének számított.

Amikor a teherautó megállt, az asszony hátrajött, és beszélni kezdett hozzánk. A tenyerét a ketrec oldalához szorította, hogy megnyalhassuk. Anyánk maradt, ahol volt, de Fürgét legalább annyira lenyűgözte, mint engem. A fivérem ott állt mellettem, és a farkát csóválta.

– Olyan édesek vagytok! Éhesek vagytok, drágáim? Éhes a kis hasikátok?

Egy hosszúkás, alacsony épület előtt álltunk meg. A teherautó kerekei között satnya, sivatagi fűszálak szökkentek a magasba.

– Szia, Bobby! – kurjantotta el magát az egyik férfi.

Kiáltására egészen elképesztő válasz érkezett. A ház mögül hangozó ugatókórus zendült fel. Olyan sokan ugattak, hogy meg sem tudtam becsülni a számukat. Fürge két lábra állt, és mellső mancsával megtámaszkodott a ketrec oldalában. Úgy tett, mintha ettől jobban átlátná a dolgokat.